

ΜΑΓΤΑΡlap

művészetek völgye 2007

A Szent László Gimnázium kiadványa

07.27.

Kapolcsi forgatag

Elkezdődött tehát a fesztivál maga. A tömeg egyelőre csak lassanként, csendesen gyűlik a kapolcsi utcákon. Megjelentek a kirakodások, megnyitottak a múzeumok, a programok is, bár késéssel és kissé döcögősen, de kezdetüket vették. Most még több a szervező, a művész, vagy a völgymunkás, mint a látogató.

Cili néni kocsmájánál már megjelentek a punkok: „Na, csak még egy cigit adj, légy szíves”, hangzik el újból és újból a kérés. Az étterem teraszán sül a malac, a kovácsműhelyben mindenki a saját patkóját készíti, az utcán pedig egymást érik a felvonulások. Először egy szentesi fúvószenekar jelenik meg, élén Márta István és Galkó Balázs, a rendezvény két állandó, legfontosabb szereplője. Mintegy megnyitják ezzel a tizenkilencedik Művészetek Völgyét, zenére, vidámságra, örömmre hangolják az ismerkedő, tapasztaló nézőket.

Ezek után dobokat hallani, a sajnos nem túl érdekfeszítő malomkiállításról kiszaladva egy kis afrikai csoportot lá-



tunk elvonulni az utcán, tradicionális sárga ruhájukban, nagy, egzotikus hangszereikkel rögtön különleges hangulatot teremtenek. A nigériai együttes az estét majd a vigántpetendi Afrikavölgyben zárja, ahol minden bizonnyal egy nagyszerű koncertet ad majd.

De a kapolcsi forgatagnak ezzel még nincs vége. Miután egy kisebb gólyalásbas csapat fokozza a hangulatot, megjelenik a „nap fénypontja”, a szegvári népi együttes. Nagy tömeg gyűlik köréjük, hiszen a sikerhez vezető összes eszközt bevetik. A felvonulás koncepciója egy rendhagyó falusi esküvő, ahol a menyasszonyt egy hosszúfonatos férfi alakítja és az ifjú párt követő asszonykar is fiatal fiúkból áll, szoknyájuk alól szőrös lábuk is kivillan néha. A közönség már így is jót mulat, hát még mikor a vőfély borral és kaláccsal kínál minket. A társaság énekel, táncol és persze köztük is körbejár a borosüveg. A főtéri parádé után a Leadervölgy felé veszik az irányt, hangjukat még hosszan hallani.

Végül a malomszigeti vásár már csendesebb, a kerámiák, szobrok, nemezek, ékszerek közt csak egy-egy körtemuzsika, vagy köcsögduda hallatszik. Megvan tehát minden az igazi kapolcsi hangulathoz, jöhet a tömeg, kezdődhet a fesztivál!

Nagy Klaudia



Cili néni kocsmája

Amikor Budapestesten megemlítettem egy kedves ismerősömnök, hogy az elkövetkezendő napokat Kapolcson töltöm, a reakció nem csuklóból visszadobott válasz, vagy egy kíváncsi kérdés volt, mindössze három szó: Cili néni kocsmája. Miután megérkeztünk, egyre többet hallottam ezt a három szót, mindannyiszor sejtelmes vigyor kíséretében. Először, utána néztem, ki is ez a Cili néni, akit ekkora kultusz és figyelem övez.

Épp a hőséget enyhítendő hús nedű fémdobozát emeltem a számhoz, hogy leöblítsem a zsíros kenyér egy falatját (na igen, ez is a helyszelleme: százhusz forintból jóllakni), amikor egy barátom oldalba bökött, s ujjával egy ősz hajú, idős hölgy felé mutatott. Igen, így történt. Ekkor találkozott össze jómagam tapasztalatlan, és Cili néni mindentudó tekintete. Felbátorodtam hát, és odamentem hozzá. Kértem, meséljen kicsit a kocsmáról, a fesztiválról, úgy általában az életéről, és a hetvenöt éves ősz hajú hölgy belekezdett.

„A kocsmát több mint harminc éve csinálom már. Amikor az ÁFÉSZ kiárúsította, akkor döntöttem úgy, hogy megveszem. 74-es számú italbolt. Ez volt a neve.”

Mikor a jelenlegi névről kérdeztem Cili nénit, legnagyobb megdöbbenésemre a Kapolcs felett emelkedő, egykor gyaníthatóan Attila várát határoló bazaltsoport együtteséről kezdett el beszélni, a Királykőről:



„Átmentem egy ide közel eső italozóba, és megszavaztattam őket a kocsmám nevééről. Amikor a Királykört említettem, hangos tapsba és ujjongásba kezdtek. Azóta ez a neve ennek a helynek: Királykő.”

Döbönt arcomat látva elmosolyodott, majd az elmúlt tizenkilenc év barátságairól beszélt, ami a Művészetek Völgyéhez köthető:

„Rengeteg jó embert ismertem meg. Sokan visszatérnek hozzánk a kezdetektől fogva.

Volt olyan is, hogy egy gyermek, aki itt fogant meg, már mint felnőtt tért ide vissza. Úgy hívják, hogy Kapolcs. De minden évben meglátogat Hobó is, és egy zenekar is szokott zenélni a tiszteletemre, teljesen ingyen. Azért persze ellátom őket” – nyugtat meg Cili néni, majd bocsánatkérően rám néz, és feláll. Visszamegy dolgozni, immár sokadszorra a tizenkilenc év alatt. Naná, hogy mosolyogva.

Czégány Pál



Örökségvölgy

A kapolcsi kastélyban az Örökségvölgy ünnepélyes megnyitóján is jártam a mai délután folyamán. A megnyitón dr. Mezős Tamás, a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal elnöke is megszólalt. Azt mondta, közös feladatunk és érdekünk óvni, valamint felhívni a figyelmet a Völgy falvainak építészeti értékeire, mint például a kapolcsi templomra vagy az Örökségvölgy központjára a Kuthy-kastélyra.



A 2001-ben alakult hivatal a műemlék- és műtárgyvédelemmel foglalkozik. Műemlékké nyiláníthatnak szinte bármit, a lakóházaktól elkezdve a parkokon keresztül az ipari emlékekig. A Művészetek Völgye összes településében találhatóak olyan műemlékek, amelyeket az örökségvédelem alá vontak.

A Kastélyban művészettörténeti gyermekjátésház, valamint műemlék- és régészeti védelem is lesz. A Kastély területén ókori római köveket, illetve a népi életet bemutató képeket csodálhatnak meg az ide ellátogató turisták.

Az Örökségvölgy különféle, érdekes programokat tartogat számunkra, mint például: filmvetítések, előadások a Völgyről, valamint mindennapos gyermekprogramok és különböző történelmi korszakok bemutatása.

Magán az ünnepi megnyitón nem voltak jelen túl sokan, ami

szerintem annak tudható be, hogy ez még csak az első nap volt. A megjelent személyek is inkább az idősebb generációból voltak, de ők figyelmesen hallgatták a megnyitót; azért néhányan a fiatalabbak közül is képviseltették magukat. Bár az ifjabbak inkább a kapolcsi sakktablán játszottak, vagy éppen akkor tévedhettek ki Cili néni híres kocsmájából, de azért ők is megpróbáltak koncentrálni az előadásra.

Befejezésképpen még elmondanám, hogy a tervek szerint jövőre a Művészetek Völgye egy újabb műemlékkel fog gazdagodni, méghozzá a kapolcsi Falumalommal. A Falumalom ugyanis egy új malomkereket fog kapni, melynek köszönhetően a völgybeli nevezetességek hosszú listáját fogja bővíteni.



Pintér Edina



Bridzsparti a kávézóban

A Völgy első napján a kapolcsi Kávéházba látogattam el először. Jó hangulat, vidám emberek, hosszú sor a kasszáknál – mindenki vágyott egy élénkítő kávéra ezután a forró és fárasztó nap után. Én mindenesetre nem a koffein-utánpótlásért mentem, hanem megnéztem egy bridzspartit.



Illetve nem csak egyet, mert mint megtudtam, egy bridzsparti átlagosan hét és fél perc.

Az úr, aki ezt az egészet szervezte, azt mondta, ez a program a bridzs népszerűsítésére szolgál. A kártyajátékot itt nemcsak játszani lehet, hanem ha vállalkozó szelleműek vagyunk, szívesen bevezetnek minket a sport rejtelseibe. Sosem értettem, hogy egy kártyajáték mitől sport, de ma megértettem, hogy

egy sport nem feltétlenül jó fizikumot kíván, hanem szellemileg is megterhel. A bridzs mint sport hosszútávon a memória javítását szolgálja, illetve javítja a problémamegoldó készséget. Ehhez persze nem elég, hogyha egyszer lejátszunk két kört, hosszú távon kell üzni a sportot.

Ahogy kiderült, ez az egyik legnépszerűbb, korhoz nem kötött játék a világon, és igen könnyen tanulható. Míg a legtöbb kártyajátékban a szerencse körülbelül ötven százalékban játszik közre, a bridzsben ez csupán tíz-húsz százalékra csökken. A bridzset két pár játssza az 52 lapos francia kártyával.

Én személy szerint sosem tudtam kártyázni, és azt hittem, hogy ez valóban egy bonyolult játék, de fél óra után kiderült, hogy van benne logika, csak én nem látom az összefüggéseket. Pedig a szervező felettébb ragaszkodott ahhoz, hogy valami ragadjon rám, én azonban nem vagyok fogékony a kártyajátékokra. A kávézóban leginkább férfiak játszottak, a nők inkább a kávéjukat kortyolgatták.

Az egyik játékosal is beszélgettem, aki azt mondta, a bridzset a sportok közül az evezéshez tudná hasonlítani. A hajót én építem fel, amit a bridzsben a tétek megtételéhez tudna hasonlítani. A téttől, illetve a hajótól függ a sportban a teljesítményem. Tehát ha rossz a tét, vagy a hajó, elbukunk.

Pintér Edina

Vegyétek meg a jegyeiteket!

Ma, július 27-én megnyitott a 19. Művészetek Völgye Fesztivál. A kapolcsi Malomsziget fényárban úszott és a 35 fokal melegben szerintem senki nem várt hosszú előadást a nyitóünnepségen, köztük maguk a résztvevők sem. És nem is kaptunk mást. Gyors és tömör műsort láthattunk mindenki megkönnyebbülésére. Bár én szívem szerint elhallgattam volna még Galkó Balázs jól csengő hangját, de jóval melegebb volt annál, hogy egy megnyitó ünnepséget bárki is hosszúra tervezzen. Fúvószenekar, polgármesterek és a Művészetek Völgye Általános Iskolából néhány növendék is fényesítette az ünnepséget.

A fúvószenekar végigjárta a várost és végül megállapodott a Malomsziget színpadánál. Eljátszott még az érdeklődőknek egy-két nótát, majd lejött a színpadról. Az ünnepségen bemutatták a Művészetek Völgye – mára már hétre



nővekedett – falvainak polgármestereit, vezetőit, akik köszönetüket fejezték ki a szponzoroknak és a fesztivál szervezőinek, hogy idén is létrejöhett ez a számukra már megszokottá vált rendezvénysorozat (kivételesen Nagyvázsöny esete, amely idén éli nyitónapjait a fesztiválon belül). Fontos is nekik, mert így egy kicsit kimozdulhatnak a hétköznapi megszokott forgatagából, és élvezhetik újból a nyüzsgést és új arcokat.

És hogy ne legyen olyan száraz ez a húsz percnél is kevesebb ideig tartó megnyitás és legyen valami lezárása, ezért három lány a kapolcsi iskolából játszott nekünk néhány dalt furulyán.

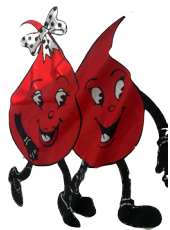
Számíthatunk arra, hogy idén is meglesz minden, ami eddig itt volt. Langaló, mézes pálinka, koncertek, színházak, mobilvécék, rengeteg por, fagy, sör, kisboltok, nagyboltok, művészek és már nem csak öt, vagy hat, hanem hét helyszínen.

Ne várjatok hát! Vegyétek meg a jegyeiteket, vessétek bele magatokat a forgatagba, és csináljátok azt, amit a legjobban szeretnétek!

Márkus Vera



VÉRADÁS



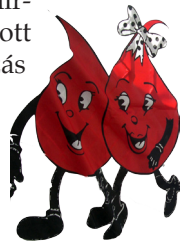
Minden egy egyszerű adatlap kitöltésével kezdődik. Megkapod, és megírod. Nem kell vele bibelődni, ez egy teljesen átlagos adatlap. Ezt beviszik egy adatbázisba, és egy kis idő elteltével szólítanak. Az alapfeltételek, hogy továbbjuss: a betöltött 18. életév, és az, hogy egészséges légy. Ha szólítanak, csak ki kell várnai a sort, és máris elkezdődik. Először csak az ujjadat szúrják meg, majd megvizsgálják. Mikor ezen túlestél, megint vársz egy kicsit, majd bemész egy következő terembe, ahol egy kis előkészítés után beleültetnek egy igencsak kényelmes fotelbe. És elkezdődhet...

Egy kis fertőtlenítő, majd egy tű, néhány cső, aztán egy kis vér. Egy kis idő múlva már nincs tű, csak sebhely, egy kis émelygés, nápolyi, egy napi belépő a Völgybe és a megelégedés, hogy segíthetél valakinek.



És mindezt kellemes, árnyékos helyszínen, segítőkész nővérek és sok kedves ember társaságában. A véradás július 27-én Kapolcson, a középső iskolában tartották. Még látszódtak az ajtókon az osztályok kiírásai az osztályfő-

nökkel, a táblán még felírva krétával az a hön áhított VAKÁCIÓ. A várakozás perceit sem kell senkinek magányosan töltenie, mert rengeteg szórólapot lehet olvasgatni, kérdezgethetünk egy s mását a személyzet tagjaitól, akik minden kérdésre készséggel válaszolnak is.



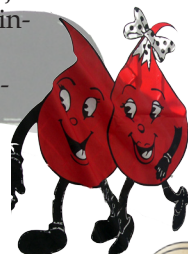
Nekem azt mondták a véradók, amikor faggattam őket a folyamat során ért benyomásairól, hogy jobb átélni, mint megnézni. Ezt én is tanúsíthatom, mivel számomra nagyon megrázó volt.

Azt hiszem, megpróbálom még megvárni, hogy betöltsem a 18-at és majd azután fogom eldönteni, hogy megéri-e vért adni. Valószínűleg igen, de magamat ismerve elgondolkodnék rajta.

Itt a Völgyben megérezték a szervezők, hogy mi kell a népnek. Azok az emberek, akik nem tudják még, hogy adjanak-e vért vagy ne, bátran belefognak azután, hogy meghallják a csábító ajándékok garmadáját. Körülöttem úgy tűnt, mindenki élvezte a véradást.

Jó dolog segíteni másokon, főleg ha ilyen ajándékokat kaphat érte az ember.

Márkus Vera



Iskola Kapolcs határán

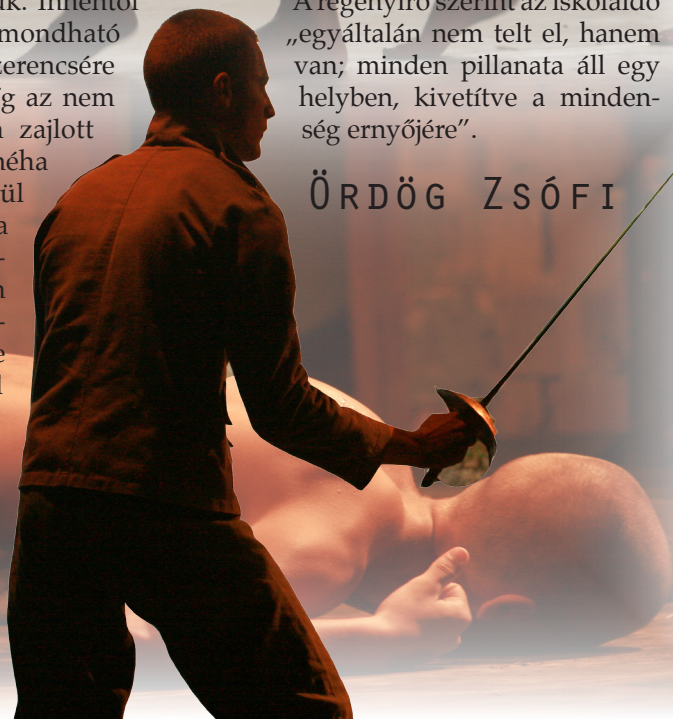
A tizenkilencedik század első felében, a mindenki számára zavaros években, a kadétiskolában sem találni sok nyugalmat. Az ott élők nem elég, hogy kamaszok, harcolnak minden ellen, ők élnek a legnagyobb szigorban.

Az Otlík Géza regénye alapján készült színdarab hét újonc kadét beilleszkedéséről szól. Az Iskola a határon című darab, amit a Kapolcsi Szárítóban tekinthet meg a közönség, majdnem száz évre visszanyúló történetet dolgoz fel, mégis újszerű előadásmódban. Nagy tömeget vonzott a darab, többen voltak, akik már be sem fértek a terembe, ami mellesleg nem kicsi. Ők a kapuból leskelődtek, amíg be nem zártak a Szárító kapui előttük. Innentől kezdve hatásvadásznak mondható előadás következett, de szerencsére csak addig a szintig, amíg az nem zavaró. Több helyszínen zajlott a darab, az épületben, a néha nyitott ajtókon keresztül az udvarban; ezenkívül a kétoldali ajtókat is használták a színészek. Olyan érzés volt, mintha ez a darab erre az előadóteremre íródott volna. A darabban körülbelül egyidős, ósdi épület határozottan fokozta a történet korának átélhetőségét, nem beszélve a fiatal, többnyire gyerekszínészek lelkes és precíz munkájáról.

A történet a fiatalok vágyairól és a rajtuk levő elnyomás megszokásáról, az ellene történő lázadásról, és barátságok szövődéséről szól. A kis újoncnak nem elég elviselniük az iskola szigorú tanárait szilárd elveikkel, még a felsőbbévesek gúnyolódását és megalázását is túrniuk kell, és néha az életük árán, akaratuk ellenére behódolni nekik. A darabban csak fiúk játszottak, ezért igazi csínytevések, balhék, hatalmi küzdelmek követték egymást. Akik olvasták a regényt, tudják, miről van szó, akik meg nem, azok mindenképpen kapjanak kezükbe egy példányt, mert mély személyiségi harcoknak lehetnek tanúi.

A regényíró szerint az iskolaidő „egyáltalán nem telt el, hanem van; minden pillanata áll egy helyben, kivéttve a mindenség ernyőjére”.

ÖRDÖG ZSÓFI



Csináld magad!

A Művészetek Völgyében sokfajta kézműves termék elkészítési módjával találkozhatunk. Több helyszínen magunk próbálhatjuk ki a szövést, a fonást vagy esetleg a nemezést. Egy ilyen „csináld magad” helyet találhatunk Kapolcson a Kávéházban.

Lényegében négy ember üzemelteti és az ő munkájukat állították ki. Van, amit eladásra, van, amit simán mutatóba. *Vágó*

Kata, Vágó Zsófi, Szabó Erzsébet és Lengyel Zsuzsanna mind pályakezdők és Nádorudvaron külön a népi művészetekre szakosodott iskolába jártak/járnak. Nem ugyanakkor kezdték el tanulni a mesterséget, mégsem okoz ez köztük fennakadást. Csak természetes alapanyagokkal dolgoznak, főként gyapjával és egy bizonyos életérzést emlegetnek, mely szerint gyógyítja a lelküket és megnyugtatja őket a szövés és a nemezés. A minták, amiket használnak, nem újak, inkább a régieket módosítják, öntik modernebb formába. Itt használják ki leginkább a kreativitásukat.

Minden délelőtt és délután nyílt apukkal várják a vállalkozó kedvű em-

bereket, hogy kipróbálhassák a szövést és a nemezést. Az alkotások ingyen elvihetőek, csak az alapanyagokért kell fizetni. Készíthetők ékszerek, labdák, karkötők, hajbavalók, bábok és még sok egyéb apróság, mellyel meglephetjük magunkat vagy szeretteinket. Emellett hatalmas sikerélményt ad, mert még az egyszerű minták is nagyon mutatósak. Még a kisebb gyerekek is tudnak valamit alkotni. Van egy nagy szövőszékük és kisebb karmantyúbabáik. A karmantyúbaba egy hosszúkas henger, amire ugyanúgy felvetjük a szálát, mint a szövőszékre, és kis szalagszövéses szütyőket készíthetünk a segítségével.

Az áraik a földön járnak és könyveket is lehet náluk venni a készítési módokról. A négy lány szerint nem nehéz megtanulni nemezeln. Ha komolyan veszed és kedvedet leled benne, könnyen alkothatsz fantasztikus dolgokat a saját és mások öröme.

Nyíri Beáta



A MAGYAR JAZZ QUARTETT ÚJRA ZENÉL

A tizenhét év után tavaly újjáéledt magyar jazz-zenekar nem is hiányozhat a Művészetek Völgye Jazz-színpadáról. Alapfelállásban zenélnék: zongora, szaxofon, basszusgitár, dob összeállításban. A quartett késő este, a *The Transform Quintett* után lépett a színpadra.

Öreges, ősz hajú bácsik beálltak a hangszerük mögé és habozás nélkül a húrokba csaptak. A bevezető dal után Csepregi Gyula, a szaxofonos szórakoztatta a hallgatóságot egy rövidke felkonferáló szöveggel, de a többi szám között sem volt rest pár szóval illetni a közönség soraiban felfedezett régi ismerősöket. Az összegyűlteket között voltak fiatalok, öregek, könnyed pihenésre vágyó szerelmespárok, de a hátul található kis büfében mindenki megtalálta a maga korsó sörét. Talán még a zenészek maguk is, bár lehet, hogy véletlenül felejtették el saját szerzeményeik címét. Többnyire saját dallamokat játszottak, figyelemre méltó szólókkal színesítve, hiszen ők a jazzélet egyik meghatározó négyese. Meglepően sok fiatal jött el annak ellenére, hogy nem a jazz a legnépszerűbb a tinédzserek körében. Bár voltak, akik a lelátó padjain szundítottak, de ők sem véletlenül választották a jazzt altatónak.

Maga a Jazz-színpad Kapolcs végén található egy domb tetején, az alatta nyugvó völgyben pedig kézműves termékeket lehet vásárolni, és a koncertek



előtt ebédet, vagy vacsorát választani a különböző húsételekből.

A színpad háttérének a Parlamentet, és egyéb magyarországi nevezetes épületek fotóit választották az Országpark szervezői, ami nem más, mint az ország sok részén megtalálható látványpark, ami makett formájában bemutatja a helyi nevezetességeket.

A koncert befejeztével a zenekar megénekeltette a közönséget, a *Tavaszi szél* kezdetű népdal dallamát lejátszás után visszaénekeltek velük. Csepregi Gyula szerint a magyarok nem szeretik egymást, és a közös énekléssel próbálta közelebb hozni az embereket egymáshoz.

Ördög Zsófi

AFRIKA SZERETETE

Olykor a táborba is felhallatszik Vigántpetendről az Afrikavölgy dobokkal és törzsi énekekkel tarkított zenéje. A mágikus ritmusok, a különleges hangszerek mágnesként vonzottak a Faluház irányába, hogy ismét többet tudjak meg egy új, és rendkívüli kultúráról.

A program pólófestéssel indult félkettőkor. Kicsik és nagyok egyaránt megrajzolhatták, hogy számukra mit jelent Afrika. Alkothattak akár a gazdag művészeti anyagból (érintve a maszkok és szobrok különleges jelentőséggel bíró világát), vagy a fekete kontinens egyben gyönyörű és félelmetes ragadozóiról.

A harmadik világ országai mellett sajnos nem mehetünk el úgy, hogy nem beszélünk a földrészen dülő, vagy már elcsitult polgárháborúkról, és ennek következtében az iszonyatos szegénységről, éhezésről. Nehéz téma ez bizony, de a szervezők a leghatásosabb módot ragadták meg a tájékoztatásra, amikor úgy döntöttek, hogy két filmet mutatnak be a közönségnek. Az öt órakeretű levett Vérése gyémánt a kilencvenes évek végén, a



Sierra Leone-i polgárháború idején játszódik. Utána a Hello Afrika Egyesület kétrészes filmjét vetítették, ami a szervezet ghánai munkáját mutatta be.

Az afrikai emberek erejét azonban remekül mutatja, hogy a viszályok ellenére is bivalyerős életszeretettel rendelkeznek. Elég volt csak a Nigériából érkező Imose Cultural Group tagjaira nézni, amint Kapolcs utcáin forró hangulatú dob- és táncműsort adtak. A csoport neve egyébként a Nigéria nyugati felén élő benin-i törzs nyelvén azt jelenti: szépség. Az autentikus jelmezekbe bújó zenekar tagjai amerre jártak, mindenhol a figyelem középpontjába kerültek, mígnem visszatérve Vigántpetendre, forró hangulatú koncertet adtak.

Nem kell váteszi képesség, hogy megjósoljam az Afrikavölgy garantált sikerét, gyaníthatóan jövőre is sor kerül az idej kezdeményezésre. Én azonban ajánlom mindenkinek, még idén látogasson el Vigántpetendre. Ez az egyetlen út, ahová nem szükséges tábla, elég elindulni a dobok hangjának irányába.



CZÉGÁNY PÁL



Mostanában igen sok szó esik a termésvédelemről, és környezetünk tisztántartásáról. Szorosan kapcsolódik ezekhez a szelektív hulladékgyűjtés, melyről a Független Ökológiai Központ jóvoltából most teljes képet kaphatunk.

Vigántpetenden, egy kiállítás keretei között ismerkedhetünk meg a szelektív hulladékgyűjtés fontosságával, hasznával. Tudnunk kell, hogy az egy-egy konténerbe kidobott üveg, fém, papír, vagy műanyag nem kerül egy helyre. Ezt szögezték le legelőször a kiállításon. Ha szelektíven kidobunk valamit, akkor azt nem öntik utána egybe, és nem landol feldolgozatlanul a szemétdombon. Azt igenis újrahasznosítják. A kiállítás célja, hogy a felnőtteket és gyerekeket egyaránt arra ösztönözzék, dobják ki a hulladékot szelektíven. Felhívja a figyelmet ennek fontosságára, és bemutatja, mik készülnek a szemétből.

A műanyagból készülhet vödör, művirág, zsák, esőkabát, lábtörő, teniszütő, és még sorolhatnánk. Eldobott papírból lehet egy új tojástálca, toalettpapír, vagy zsebkendő. Sőt, amikor nagytakarítás van, és kiselejtezzük az ócska ruhákat,

aztán kidobjuk, gondolhatnánk arra, hogy régi pulóverünkéből esetleg készülhetne szőnyeg is. Megint más: ha a nagy nyári melegben megiszunk egy jó sört, majd az üveget kidobjuk, azzal elveszítjük azt a lehetőséget, hogy szigetelőanyag készüljön belőle.

De miért is ilyen fontos a szelektív hulladékgyűjtés? A válasz egyszerű, és mindenki tudja, csak éppen még nem tudatosult bennük. Gondoljunk bele, ha nem lenne újrahasznosítás, a hulladék csak gyűlne és gyűlne, míg a végén nem lenne más, csak szemét. Talán ez egy nagy túlzás, de komolyan fontolóra kéne vennünk, hogy ha még nem így gyűjtjük a szemetet, miért nem így teszünk. Hiszen szelektív hulladékgyűjtő szinte mindenhol elérhető. Van, ahol kell hozzá sétálni tíz percet, de azt hiszem, megérné.

És ha még mindig nem vagyunk biztosak benne, hogy valóban hasznos így kidobni a szemetet, látogassunk el Vigántpetendre, és hallgassuk meg, mit mondanak a hozzáértők.

Keller Zsuzsanna





„Segíteni kiváltság”

Az *Afrikáért Alapítvány* szervezett egy programot az Afrika Völgyben, Vigánpetenden. Voltak árusok, akik különböző portékákat ajánlgatták. Gyöngyök, karkötők, papucsok, suhogós ruhák. Voltak játékok, volt kiállítás, afrikai szobrokkal. Kimondottan érdekesnek találtam két szobrot. Mindkettő címe az volt, hogy Sátán, és több alak volt kifaragva, amelyek össze-vissza csavarodtak. Az érdekes mégis az, hogy az afrikai kultúrában a Sátán egy pozitív, folyton változó alak. Volt kisfilm Afrikáról, és az ottani életről. A tartalmán sajnos már nem lepődtem meg; rengeteg árva kisgyermek, és beteg ember. Az *Afrikáért Alapítvány* arra törekszik, hogy segítsen ezeken az embereken. Iskolát alapítottak, és gyógyszereket vittek nekik. Sőt, még lekvárt főzni is megtanították őket.

2004-ben az árvaház egy kicsiny szobából állt, ahol a gyerekek gyékényeken aludtak. Mára már több emeletes ágy is van, hála nekik. „Segíteni kiváltság” -

így szól az alapítvány jelszava. Ebben az önző, rohanó világban elfelejtettük, milyen érzés segíteni másokon; valahogy így fogalmaztak. Amíg vártam az *Imose Cultural Groupot*, ami egy afrikai zenét játszó zenekar, sok dolgot megtudtam a fekete kontinensről. Egy afrikai származású nagyon szimpatikus emberrel szóba is elegyedtem. Kicsit törte ugyan a magyart, de azért jól megértettük egymást. Ő is a zenekarban játszik. Miután elment próbálni a fellépésük előtt, nagyon sokat gondolkodtam az Afrikában élő emberekről. Hirtelen úgy éreztem, nekem is tennem kéne értük valamit. Remélem, nem csak nekem voltak hasonló gondolataim.

Az *Afrikáért Alapítvány* 2002 óta működik, és vezetője egy kongói származású állampolgár, *France Mutombo Tshimuanga*. Az alapítványt bárki támogathatja, s remélem, ezt egyre többen meg fogják tenni, hiszen „segíteni kiváltság”.

Keller Zsuzsanna



„Volt egyszer egy Scotland Yard”

Már hatodik éve lépnek fel a Művészetek Völgyében a szentesi Horváth Mihály Gimnázium volt tanulói. A már leérettségizett tanulók csoportját ismét meghívta a Völgy, hogy készítsenek „utcaszínházat”.



A színdarab, amit megtekinthettünk, a Szegedi Alternatív Színházi Szemlére készült, és most már ötödszörre játszották el. Az egyik színész bevallása szerint ez az előadás sikerült a legjobban, így szerencsések voltak azok, akik ellátogattak július 27-én 18 órakor a vigántpetendi Tókert Színpadra.

„Nehéz megmondani, hogy miről szól az előadás, mert van benne olyan történes, ami direkt úgy lett megalakotva, hogy nincs se füle, se farka” – így kezdi el összefoglalni a színdarab eseményeit az egyik szereplő. Egy angol lord családjában történnek az események: az elején megismerhetjük a lordot, a feleségét, a komornyikot, majd szép lassan a többi szereplőt is: a többi rokont, a házvezetőnőt és a rendőröket a Scotland Yardtól. Ezek a rendőrök megpróbálják kinyomozni

a semmit, és mindenképpen felfedni valamiféle bűntényt; és bár történnek krimibe illő dolgok – elvágják a telefonzsinórt, majd a féket is tönkreteszik –, de az elején nem jutnak semmire. Végül tényleg találnak egy holttestet, de amikor ez az ügy is zsákutcába fut, a komornyik megbeszéli egy másik szereplővel, hogy ez így nem jó, vissza kellene pörgetni az eseményeket. Újra eljártsszák az utolsó pár perc eseményét, de ezúttal máshogy, így végül a történet végén happy end lesz. Röviden összefoglalva: ez a színdarab egy detektívtörténet angol humorral megfűszerezve, profi zeneválasztással és rövid táncokkal.



A szentesi Horváth Mihály Gimnázium színészei még július 28-án 16 órakor és 29-én 11 órakor lépnek fel Kapolcson, itt, a Művészetek Völgyében, hogy újra szórakoztassák a Völgyvendégeket.

KISS KATALIN

Didzseridoo

A legelső kérdés ebben a cikkben, hogy mi is az a didzseridoo vagy didzseridu, mert így is írják. A válasz pedig: egy hangszer. Egy fúvós hangszer, amit az ausztrál bennszülöttek használnak már 30 000 éve.

Gyakorlatilag egy egyszerű, hosszú cső, ami attól szólal meg, hogy a száunkkal megrezegtetjük benne a levegőt. Bármilyen formájú lehet, az egyszerű egyenes csőformától a göcsörtös-kanyargósig is. Felülete gyakran festett, az egészen bonyolulttól az egyszínű árnyalatokig. Még az agyaga is változó: bár alapvetően fából készül, megszólal többek között a műanyag, fém, bambusz, illetve az eukaliptusz cső is. Egyvalami fontos, hogy a befúvás helye kisebb keresztmetszetű legyen, mint az alsó vége, mert ez eredményez helyes hangot. A befúvó rész peremére gyakran viaszt tesznek,

melynek segítségével a játékos a rést a saját szájához tudja igazítani.

A hangszer helyes használatához meg kell tanulni egy speciális légzéstechnikát, a körlégzést. Ennek a lényege, hogy miközben a száunkon át fújjuk ki a levegőt, az orrunkon keresztül folyamatosan pótoljuk azt. Ezáltal megszákítás nélkül lehet megszólaltatni akár órákon keresztül. A hangszer ezáltal monoton, bűgő, mély hangot ad ki, de hangzása többféle módon gazdagítható: az ajkak mozgatásával, a szájüreg méretének változtatásával vagy a levegő adagolásával.

A workshopokon kipróbálhatjuk a hangszereket, az oktatók tanácsokkal látnak el, segítenek, hogy helyesen szólaltassuk meg a didzseridoo-t. Egyébként a Gudamjabro Zenekar, majd a továbbiakban az Afro Sound Világzenei Hangszerbolt segítségével sajátíthatjuk el a zenélési technikákat.

Ha valakinek megtetszett a hangszer, és szívesen kipróbálná, az el látogathat a Didzseridoo workshopokra, amiket minden másnap tartanak – 27-étől számítva, ha 2-át nem számítjuk – Vigántpetenden, a Plébánia Galériában, 17 órától.



KISS KATALIN

A Ködlámpa árnyékában...

Pontban 18 órakor tollal, papírral és fényképezőgéppel felszerelve üldögéltem egy kényelmes kanapén, amikor is megjelent három furcsa alak a színpadon. Bejelentették, hogy ők itt ma a Ködlámpa Irodalmi Kávéházat képviselik, és bemutatni hivatottak a klub működését. A beszélgetést Pécsi Marcell vezetésével folytatták, aki a tíznapos programsorozat vezetője és szervezője, és nem utolsósorban az irodalmi kör atyja.

A Kávézó 2004 őszén kezdte meg működését, életre hívói Kiss Judit Ágnes költőnő és Pécsi Marcell költő voltak. A kezdetek óta nagyon sok ember süt-kérezhetett már a Ködlámpa fényében. Vannak közöttük híres, ma Magyarországon ismert és elismert írók és költők, és természetesen szárnypróbálgató művészek is helyet kapnak a körben.

Az irodalmi kör első üléseit az Őszi szalonban tartották, amelyet nagyon megszerettek, így további egy éven ke-



resztül rendszeresen gyülekeztek itt az „irodalomcsinálók” és rajongóik. Sokan találkoztak itt rendszeresen, és így alakult ki egy hely azoknak, akik hosszas eszmecserekre vágynak szövegekről, vagy akár saját jövőjükéről, a magyar irodalomban betöltött szerepükről. Itt meg kell említenem még valamit. Van egy fontos kritériuma annak, hogy valaki Ködlámpa-tag lehessen: már publikált írónak kell lennie. Na nem, itt nem egy saját kötetre gondoltak, csupán csak az írások rendszeres megjelenésére egy folyóiratban. Aki ennek megfelel, művészként lehet a csoport tagja, aki nem, az csak lelkes laikusként.

Egy ilyen klubban fontos az, hogy a hangulatról ne csak viták és szépirodalmi szövegek gondoskodjanak, hanem megjelenik egy más művészeti ág is, a





zene. Pécsi Marcell faggatói kérdésére azt válaszolta, hogy az első évadban rendszeresebbek voltak a zenei megmozdulások a klubban, ám a második évadban ez már nem volt így. Ha a költők vittek magukkal zenészeket, akik az ő megzenésített verseiket játszották, akkor volt zene, viszont ha ezt a művész elmulasztotta, csendben zajlottak a gyűlések.

A beszélgetés után felolvasást tartottak a Ködlámpa művészeinek verseiből. Nagyon sok olyan vers volt, ami megragadott, de sajnos nagyon sok olyan

is, ami egyáltalán nem. Magam sem értem miért, de nem tetszettek a modern, nyomdafestéket nem tűrő szavakkal teletűzdelt versek. A kissé hagyományosabb szövegezésű versek azonban igazán megnyerték a tetszésemet, mert szerintem bármelyik nagy költőnek dicsőségére váltak volna. Ilyen volt például Novák Valentin: József hiába című verse, vagy Borsos Roland Párizsról írt, rövidnek épp nem nevezhető költeménye. Néhány vers inkább megdöbbenítő volt, nem tetszést keltő, ám én úgy érzem, minden költő megérdemelte, hogy versei szerepeljenek a mai előadáson.

A versek után koncert következett, amin én sajnos már nem maradhattam, mert sietnem kellett a következő programom helyszínére, Kapolcsra. A ma délutáni beszélgetés azonban kellemes emlékeket hagyott bennem, mert nagyon sok érdekes gondolattal gazdagodhattam a Ködlámpa Irodalmi Kávézóban, amely a Völgy minden napján szeretettel várja látogatóit Taliándörögdön, a Kúriában.

Kovács Janka





Hegedűs a háztetőn



Taliándörögd. Klastrom. Hatalmas színpad. Rengeteg pad és papírszék. Ahogy mondom, papírszék. Precízen kivitelezve. Az előadás előtt – ugyan nem volt betervezve – eme tárgyakat csodálták meg az ide sereglő emberek, nem kis érdeklődéssel. Amiről konkrétan most szó van, az a „Hegedűs a háztetőn” című musical előtti tolongás. Kilenc órára volt betervezve a kezdés.

A közönség fél kilenckor már tapsolt, pedig még semmit nem láttak, csak pár kalapot fellógatva a színpad tetején. Valószínűleg tudták, mi következik. Kilenc óra előtt pár perccel telve volt a színpad előtti terület, minden helyet elfoglaltak, ahonnan látni lehetett. Kicsik, nagyok, fiatalok és idősek együtt várták a kezdést.

Végül pontosan, a tervezett időben el is kezdték a műsort. A kisgyerekek teljes csöndben figyelték az eseményeket. A tömegre nehezedő csend jelezte, hogy mindenki kíváncsi, mi fog történni a következő jelenetben.

A Csíki Játékszínház színészei fantasztikusan szerepeltek. A karaktereket profi módon játszó színészek nyolc

éve alapították a társulatot. Huszonegy színész és ötvenkét alkalmazott dolgozik azon, hogy gördülékenyen haladjon a munka. Csíkszeredán, két színpadon lépnek fel rendszeresen. Jelentős színdarab gyűjteményük van, amiket elő szoktak adni. A „Hegedűs a háztetőn” világsikerű musical, amelyet nagyon megszerettek. Ezzel a műsorral már közönségdíjat is nyertek – tudtuk meg az információt Parászka Miklós igazgatótól.

A műsor hol csenddel, hol kacagástól zengve, hohogyüttérző sóhajjal volt kísérvé. Mindig ugyanolyan érzések szálltak meg a közönséget, mint ami-

lyen hangulat uralkodott éppen az előadáson. Valójában nem is volt színpad. Volt néhány ember, akik valóssá tettek egy darabot, a közönség pedig elhitte, amit lát. A hatást tehát tökéletesnek nevezhetjük. A siker zaja taps formájában kísérté le a művészeket a színpadról. Ha jövőre ismét meghívják majd a társulatot, valószínűleg nem fogják visszautasítani az ajánlatot.



Takács Bence

Duna mozi - egy éj, négy film

Ahogy a címben is szerepel, ennek a programnak a célja az volt a Klastromnál, hogy egy éjszaka alatt négy filmet vetítsenek le. Azoknak az embereknek lett ez szervezve, akik valami miatt nagyon ráérték éjfél-től egészen hajnal öt óráig. Ez irányban érdeklődtem, a kissé csekély számú gyülekezet résztvevőinél.



Kaptam mindenféle válaszokat közvetlen, illetve kevésbé közvetlen emberektől. Olyan válaszokat, amikre számítottam, de olyat is, amire egyáltalán nem gondoltam volna.

Egy fiatal pár mellé ültem le legelőször. Tulajdonképpen kicsit fáradtak voltak, egy takaróval is leterítették magukat, hogy ne fázzanak. A „Hegedűs a háztetőn” című musical megnézése után útba esett ez a hely, gondolták, mielőtt elmennek aludni, hogy eltegyék magukat másnapra, leülnek, megnézik, mi itt a filmes kínálat. Egyébként is, így egy kicsit álmosabbak lesznek.

Két fiú a másik padon ülve izgalomtól felbuzdulva beszélgetett a vetítés közben. Kiderült, hogy ők csak amiatt vannak itt, mert megígérték a barátnőiknek, hogy megnézik az éjjeli filmeket, majd beszámolnak róluk. A lányok viszont nem is Taliándörögdön tartózkodtak, hanem Budapesten. A fiúk éppen azon mulattak, hogy fogalmuk sincs mit mondanak majd barátnőiknek, ugyan-

is akkor még nem értették túlságosan a film cselekményét.

Egy fiatal pár nagyon kíváncsian nézett felém, utána is érdeklődtem, hogy mi ilyen különös rajtam. Ők azt hitték, hogy valami közvélemény kutató vagyok, hogy kinek hogyan tetszenek a filmek. Én nem az vagyok, akinek látszottam, de ők sem olyanok voltak, mint ahogy elképzeltem volna róluk. Aludni nem tudtak. Kulturális program nagyon nem érdekli őket, úgyhogy nem volt jobb dolguk, idejöttek nézni a vetítést.



Az éjszakások tehát teljesen mások voltak, mint amit első ránézésre gondoltam volna róluk. Nyugodalmasan végigmentek a filmek. Voltak, akik elaludtak, voltak, akik tovább álltak. A környéken csendes és nyugodalmas volt az éjszaka.

Takács Bence

Kellemes Délután

Első utam a taliándörögdi Lótérre vezetett. Még mielőtt valaki azt hinné, hogy puskaropogás és ágyúk vártak, ki kell ábrándítsam az illetőt, mivel a helyszínen egy hatalmas sörsátor és egy nagy színpad várja a vendégeket és a fellépőket. Többek között a Szentesi Fúvószenekar...

Természetesen nem ezzel az egyetlen programmal várják a szervezők a völgylakókat, de erről majd később. Térjünk vissza a Szentesi Fúvószenekarhoz. Az aranydiplomás Fúvószenekar teherautóval járja a Völgyben részt vevő falvakat, így Dörögdre is eljutott. Szentesen már évtizedek óta működnek fúvószenekarok, höl együtt, höl külön, a maguk útját járva. Az idej, amellyel volt szerencsém találkozni, 1997 óta egyesületi keretek között tevékenykedik.

A zenekar több díjat is bezsebelt már. 1993-ban a Csongrád megyei Közgyűlés „Alkotói díjjal” jutalmazta munkáját. 1999-ben az Egri Nemzetközi Zenei Versenyen Aranydiplomát, 2000-ben Siklóson a Nemzetközi Fúvószenekari Versenyen III. helyezést, 2001-ben pedig Jastrzebie Zdrójban (Lengyelország)



a Nemzetközi Fúvószenekari Versenyen „Nagydíjat” nyert. S az utolsó díj, amelyre méltán lehetnek büszkéek, az az országos minősítésen elért „Fesztiválzenekar”-i cím, és még sorolhatnám...

A zenészek életkora igen széles skálán mozog, iskolás kislánytól egészen az idősebb, nyugdíjas korosztályig. Ez a változatosság jellemzi az együttes repertoárját, a magyar történelmi indulóktól kezdve a klasszikus átiratokon keresztül a könnyű- és a komolyzenéig mindent játszanak, ezzel is szórakoztatva a közönséget.

Ezen egyedi együttes változatos műveit hallgatva kicsit elnosztalgíáztam. Voltak népdalok, dalok, komolyzenei művek, amelyekre ráismertem. Kellemes érzés volt, és egy csodálatos délutánt szerzett nekem. Remélem, ezzel nem vagyok egyedül, mert higgyék el, nem én voltam az egyetlen ember a sátorban. S ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a közönség vastappsal hálálta meg a kellemes délutánt.

Rapali Vivien

Vidéken a Vidék nem Vidékieknek

A taliándörögdi lőtéren nem csak fúvószenekarok muzsikálnak, nem csak a kürtöskalács ínycsiklandozó illata terjeng. Más előadók is fellépnek, mint például: citerások, vőfélyek - akik a nézők kegyeiért versengenek -, néptáncosok, csellisták és még sokan mások...

Miközben a zenekar előadását hallgattam, jelmezbe öltözött emberekre, fiatalokra, idősebbekre egyaránt figyelmes lettem. Milyen jelmezbe öltöztek? Néptáncos ruha, vidéki menyecskeruha és még rengetegféle maskara. Egy közös volt bennük, a múlt. Mindet, egytől egyig, a letűnt idők vidéki ruháiról mintázták. Rakott szoknya, csipkés blúz, kendő. A legelképesztőbb színekben, mintákban.



A lányoknak fonott haj, a legényeknek kalap. Olykor-olykor láttam idősebb hölgyeket is, akik nem szégyellték magukra öltetni nagyanyáik szoknyáit.

Ha jól sejtem, nem én voltam az egyetlen, aki észrevette ezeket a nem mindennapi ruhakölteményeket. Bár nem ez volt az egyetlen vidékkel kapcsolatos sajátosság, a másik: a népzene. Népzeneét csak az arra alkalmas és megfelelő hangszerekkel lehet játszani, hegedűvel, furulyával vagy éppen citerával. Félreértés ne essék, valójában minden hangszerrel lehet játszani, de csak néhányal lehet előidézni azt a jellegzetes dallamot, amely a népzene igazi hangzását adja. Az utóbbi hangszer - vagyis a citera - képviseltette is magát a lőtéri színpadon, a helyi Dörögdi Citera-zenekar jóvoltából.

Az együttes 3 Arany páva-díjjal büszkélkedhet, valamint országos népszerűséggel és ismertséggel. Úgy hiszem, nem mondom újdonságot: népdalokat játszik. Az együttest öt fő alkotja, két hölgy, valamint három - tenor hangú - úr.

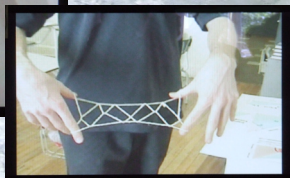
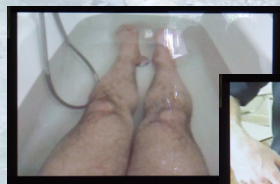
Estefelé a közönség igazán hálás volt a múltbéli kis utazásnak, ezt mi sem bizonyíthatja jobban, mint a rengeteg taps és a sok nevetés. Egy igazán fergeteges és vidékies délutánt köszönhettem a dörögdi szervezőknek és előadókknak, s azt hiszem, mindenki nevében mondhatom, ez egy feledhetetlen élmény marad számomra és mások számára is.

Rapali Vivien

Estiskola

A Völgy első napja nem mást tartogat számunkra, mint egy Estiskolát. Hogy ez mégis mit jelent? Több tucat felnőtt és egy mesélő, Hegyi Zsolt ülnek az Ősök háza mellett a parkban. A történet a régi szokásokról szól.

Hogy őszinte legyek, késtem egy keveset, szóval nem nagyon tudom, hogy előtte, vagy akár bővebben miről lehetett szó. De hát talán nem is ez a lényeg, ugyanis még csak ezután jött a java: a vetítés. Amatőr filmeket láthattak a nézők több tehetséges magyar rendezőtől. Volt, aki kádban, meleg vízben ülve filmezte a combjait és arról beszélt, hogy akár ilyen szemszögből még nő is lehetne... Ezt nem nagyon kommentálnám. Volt, aki a lábmasszázst filmezte le úgy, hogy valami szűrős szőnyegen állt egy ismerőse. Sőt! Nem is állt, hanem toporzékol. Igazából nem tudnám elmondani, mi volt az, de szerintem nem lehetett túl kellemes azon tipegni, de egy filmért mindent, nem igaz? Aztán volt olyan operatőr, aki azt vette fel, ahogy egy fiú játssza azt a régi játékot. Tudják, mi régen például gumival, vagy madzaggal játszottuk. Ki kellett feszíteni és egyik ember átvette a másik em-



ber kezéből. Namost ő ezzel egyedül szórakozott és nagyon meghökkentő mutatványokat hajtott vele végre.

De mit lehet tudni az „Estiskoláról”? Például, hogy a Völgy egész ideje alatt képviselteti magát Taliándörögdön, aztán még azt is, hogy az iskola diákjainak munkáit lehet megnézni vetítés formájában, valamint van még naponta egy-egy órányi kötetlen beszélgetés.

Ha pedig már sem a beszélgetésben, sem a vetített filmekben nem találnak elég örömet, nézzék meg a teremben levő kiállítást, ahol például egy terepasztal is látható az összes Művészetek Völgye-beli faluval.

De akit érdekelnek az amatőr, ám szerintem tényleg nagyon szellemes kisfilmek, az nyugodtan látogasson el a dörögdi Ősök házába, mert szerezhet magának pár kellemes percet.

Porcsalmy Anna

Ingyen, vagy nem ingyen?

Mai bográcsborításunk:

Pulykapörkölt
1000 Ft

Az Óvodakert kitalálta, hogy minden nap valami alföldi, bográcsos étellel vendégeli meg Taliándörögöd lakosait és látogatóit. A mai specialitásuk a pulykaragu volt. Többen odatódultak a megbeszélt időpontra, hogy ehessenek ebből a csodából. Mivel a műsorfüzetben az szerepelt, hogy „ételosztás”, több ember azt hitte, hogy ingyenes, így hatalmas pofáraesés volt számukra az eljövétel, ugyanis egy adag ragu ezer forintba került. Páran felháborodtak a félreértés miatt, mert utána kopogó szemmel nézhetek új, olcsóbb vacsora után. Ha ez még mindig nem volna elég, az ételosztás egyórás késéssel történt, de legalább megtörtént (a mai napon több program is elmaradt). Akik mégis ettek a levesből, nagy hévvel fogyasztották el a cipóban tárolt adagjukat. A cipó egy legalább félkilós kenyér volt, amit kibéleltek és több nagyobb műanyag kosárba tettek. A kibélelt cipókat megtöltötték a raguval és eladták az éhes közönségnek. Igen, jól mondtam, a közönségnek, ugyanis mialatt a bográcsban főtt ételt osztották, magyar népzene szólt a háttérben. Még hozzá élő! A Moldvai

zenekar koncertjét hallhatták az ott tanuló férfiak, nők és gyerekek. Egyébként, akiknek kevésbé volt szimpatikus a pulykaragu, azok az étterem más ételeit, például réteseket, sült húsokat és salátákat ehettek. Kinek mi tetszett leginkább. A többi étel egész kedvező áron volt kapható. Egyik osztálytársam evett ott és elmondása szerint nagyon finom és laktató volt, ráadásul egy menü (leves és főfogás) mindössze nyolcszáz forintba került. Ebből adódik a kérdés, hogy a pulykaragut mért is adták olyan drágán? De ez, azt hiszem, örökké megválaszolatlan marad számunkra.

Ettől függetlenül szerintem mindenki legalább egyszer térjen be ide, mert az ételek finomak és legalább láthatjuk azt a híres cipót az épp aktuális bográcsos levestel. Talán a látvány kárpótol majd minket még akkor is, ha nem tudunk, vagy nem akarunk enni belőle...

Jó étvágyat!



Porcsalmy Anna

Középkor a völgyben

Nyolc óra körül érkeztem meg a Csigaház kertjébe, ahol már javában zajlottak a programok, és egymást váltották az érdekesebbnél érdekesebb előadók. Én a Saltarello Gyermekek Táncegyüttes programját vártam, és mint kiderült pont időben érkeztem ahhoz, hogy még be tudjam kapcsolni a fényképezőgépet, és már kezdődött is az előadás.

A közönség hangos zenét hallott, majd hamarosan megpillantották a táncos lábú lányokat, a reneszánsz és a barokk táncművészet felelevenítőit.

A koreográfiák sorrendje szorosán kapcsolódott egy képzeletbeli idővonalhoz, először a reneszánsz táncait mutatták be, és innen haladtak az újabb korok felé.

A lányok előadása után táncház következett, ahol mi, a közönség is megtanulhattuk a középkor táncait egy táncház keretében. Borsos Miklós, az együttes vezetője azt mondta, könnyebben írok úgy, ha én is megtanulok táncolni. Megfogta a kezeimet, és már benn is találtam magam a középkori ruhák színes forgatagában. Hamar magával ragadott a reneszánsz hangulat, és a

közönség többi tagjához hasonlóan én is nagyon élveztem minden megtanult lépést.

A táncház után - aminek a varázsát némileg megtörte egy nem éppen józan „betolakodó”, aki valamiért provokációnak érezte a középkori táncok bemutatását -, az együttes művészeti vezetőjével beszélgettem. Elmondta,

hogy egy barátja révén került közelebbi kapcsolatba ezekkel a táncokkal, és mivel nagyon megfogta őt a középkor hangulata és a mozgásvilága, mindent igyekezett megtanulni, amit ebben a témában elérhetett. Szerencséjére nagyon sok anyag áll rendelkezésére, hiszen az ebből az időszakból ránk maradt írásos emlékek nagy részében találkozhatunk táncok leírásaival is.

Borsos Miklós az együttest három évvel ezelőtt alapította a zalaegerszegi általános iskolában, ahol tanított. A gyerekek nagyon érdeklődőek voltak, rögtön megszerették a táncokat annyira, hogy amint megtanulták a koreográfiákat, ruhá-





kat varrattak maguknak és fellépésekre kezdtek járni. A vezető elmondása szerint nagyon sok helyre hívják őket az országban, mindenhol nagyon kíváncsiak arra, hogyan mulattak 500 évvel ezelőtt az emberek. A legfontosabb fellépésük természetesen a Budapesti Történelmi Társastánc Fesztivál, ahol hozzájuk hasonló táncegyüttesekkel mérhetik össze tudásukat, de természetesen nagyon nagy feladatnak érzik völgybeli fellépésüket is.

Én nagyon örülök, hogy megismerkedhettem velük, és általuk a reneszánsz és barokk korszak táncaival. Nem bántam meg, hogy elmentem, és remélem lesz még alkalmam találkozni velük máshol is.

Kovács Janka



Végre elérkezett hát a Művészetek Völgyének első napja. Ezen a napon még csak „csordogáltak” a leendő völgylakók, annak ellenére, hogy számos program várta az elsőként megérkezőket.

A kultúrszomjas látogatók részt vehettek irodalmi beszélgetésen, megismerhették a moldovai tánclépéseket. Ehhez a talpalávalót a Szeres Népzenei Együttes szolgáltatta. A pergősebb, ritmusosabb zenebonára vágyók az Amadinda ütős együttes hangversenysorozatának első darabját hallgathatták a TELEHÁZban.

Néhány helyszínt legörbült szájjal voltunk kénytelenek elhagyni a tegnapi napon, ugyanis a szervezők hiába készültek lázasan már hónapok óta, az autók pont a legkritikusabb időben hagyták cserben a Völgy munkásait. Mielőtt a helyszínekre értek volna... Azért nem kell végleg elkeserednie annak, aki esetleg a taliándörögdi Ökokreativitin szeretett volna agyagozni. A programok ugyanis az elkövetkezendő napokban mindenképpen megrendezésre kerülnek mindannyiunk örömére.

A megrendezett programok végzetével bizonyára mindenki pocijának korgó hangját hallgatja. Illetve csak hallgatná, hogyha a megannyi kajálda nem segítene a beszédes hasak elhallgattatásában már az első napon. Van itt pulykaragu, langalló, és minden,



aminek „hála” néhány plusz kilót is vihetünk haza az élményeink mellé.

Mint minden eddigi Völgyben, idén is vannak különleges vendégek minden faluban. Ők ezúttal is nyolc napon át völgyeznek velünk együtt. Vannak, akik már jól ismerik eme hűsleges völgylakókat.

Igen. Jóra tetszenek gondolni. A Toi-For WC-k azok, akik idén is fontos szolgálatban állnak mindannyiunk számára. A tavalyi évhez képest megújult külsővel várnak mindenkit, akit hív a természet. A régi, kék szín helyett már a sötétzöld árnyalatot kell keresnünk a vészes esetekben. Az elsőként megérkezett leendő völgylakók máris birtokukba vehették a még makulátlan tisztaságú műanyag pottyantót, s emellett a Káli-medence egyik legnyugodtabb vidékét, amely bizony fenekestül fel fog fordulni a most következő napokban.

Kárpáti Viki

Központban az individuum

Kétfajta iskola létezik. Az egyikben legyártják a gyerekeket, futószalagon mennek és ugyanazt a lexikális tudást tömik bele minden egyes fejbe. A másik iskolarendszerben a Waldorf-féle módszert használják, ami arra törekszik,



hogy a gyerek maga bontakozzon ki, előtérbe helyezik az egyéniséget és fejlesztik a készségeket. Erről az iskolatípusról tartott előadást dr. Vekerdy Tamás Monostorapáti Óvodakertjében.

A módszer, melyet úgy 85 évvel ezelőtt Rudolf Steiner alkotott, lényegében arról szól, hogy ha a gyerekeket nem kényszerítjük a tanulásra, akkor maguktól is tanulni fognak, méghozzá



örömmel. A Waldorf-féle iskolában nagy hangsúlyt helyeznek az érzelmi nevelésre, míg az állami iskolák viszonylag keveset foglalkoznak vele. Tanítják őket táncolni, rajzolni, festeni és mindenféle művészkedésre.

Minden diákban azt fejlesztik, amihez a legnagyobb a tehetsége. Nem kapnak jegyeket, nagy létszámúak az osztályok és nincsen buktatás, mégis meglepően jól megállják a helyüket a felsőoktatás-


ban. Kompetenciaalapú képzést kapnak, ergo nem az anyagot magát tanulják meg, amit úgyis elfelejtenének, hanem azt, hogy hol és hogyan találják meg az információt az adott témakörrel.

Az első óra, a ritmikus rész, reggel nyolckor kezdődik és két órán át tart. Énekelnek, mozognak és mesélnek egymásnak, mintegy bemelegítésképpen. 2-3 hetente változtatják az összeállítást. Utána kezdődnek a tanítási órák, melyeknek nincsen megszabott hossza. Lehet 12 vagy akár 75 perces.



Most az iskolák körülbelül 10%-a követi ezt a módszer. Sikerral. Viszont az állami iskolák is kezdik felismerni a rendszerükben lévő hibákat és próbálnak javítani rajta. Én azt ajánlom, hogy mindenki nézzen utána az interneten, esetleg könyvekben ennek a remek tanítási módszernek, hogy a leghelyesebb iskolát választhassa gyermekének.

Nyíri Beáta



Stop. Stop?

„Mennyi idő alatt jutok el reggel Apátiba?” - visszhangzik a lakhelyünk etől a kétségbeesett kérdéstől hajnali négy órakor.

„Ha stoppolsz, akkor akár 10 perc alatt” - érkezik a válasz nem is olyan soká a Magtár túlsó végéből.

A falvak közötti flangálás lehetetlen lenne a völgylakók számára, hogyha az utazási lehetőségek kimerülnének a Csigabusz használatával. A Művészetek Völgyének idején még az autósok és a láb-busszal közlekedők is békét kötnek. Ritkán látni ugyanis olyan autót, amely nincsen dugig megtömve stopposokkal.

Út melletti álldogálás. Autók száguldanak mellettünk, nem állnak meg, csak jól megbámulnak. Kedvesen integetnek is nekünk néhány kocsiból kikandikálva.

Kilógó lábak egy csomagtartóból. Mozognak, tehát nem hullák. Ezek szerint az autó befogadóképessége sem szab határt annak, mennyi ember csücsül benne valamelyik falu felé száguldva. Kis idő elteltével lassít egy kocs. Megáll! Megosztjuk az úti célt

a sofőrrel, majd bepattanunk a hátsó ülésre.

Hogyha szerencsések vagyunk, akár Audi A8-as hipersuper jármű sofőrjét is sikerülhet rávennünk kedves mosolyunkkal a fuvarra. Az sem kizárt, hogy platon utazva gyönyörködhetünk a benünket körülvevő tájban. Mondhatom, ez aztán első osztályú, gyors utazás. Az Audi 4-5 perc alatt jutott el a célhoz. Szerencsénk volt. Stop helyett, hogyha valaki elég sportos hozzá, két kerékre is pattanhat, ugyanis biciklibérlésre is van itt lehetőség, méghozzá díjtalanul. Egyik lábat a másik után tenni. No nem egyszer, hanem sokszor. Ez is megoldás. Kicsit hosszabb és fárasztóbb, de ez sem lehetetlen. Strapabíró, vállalkozó kedvű völgylakóknak ajánljuk, de edzésként is megállja a helyét egy ilyen túra a nagy sétákat kedvelők számára.

Vajon következő nap a gyaloglók is csápolnak majd a koncerten? Talán mégis inkább stop...

Kárpáti Viki



Jazzékiel

Öt fiatal srác Monostorapáti Művelődési Házában adott koncertet, a Kőbánya a Völgyben programsorozat keretében. Közülük többen is a Póka Egon által vezetett Kőbányai Zene Stúdió hallgatói voltak. A koncert előtt Kőbánya polgármestere, Verbai Lajos mutatta be röviden a városrészt.

A zenekar hat éve alakult Dunaújvárosban, de a jelenlegi formáját három éve érte el. A tavalyi évben véleményük szerint minden jelentős fesztiválon fel léptek, köztük első alkalommal a Művészetek Völgyében, Vigántpetenden is. A zenekar bizonytalan volt, amikor arról kérdezték őket, hogy milyen zenét játszanak. Nem tudták meghatározni, de hozzátették, hogy az okosok szerint talán jazz hip-hop. Az együttesből egy tag hiányzott, mert éppen külföldön

fújja a szaxofonját. A felállás így a következő volt: Hegyi Áron (zene, zongora), Jakab Péter (szöveg, mikrofon), Miklós Milán (basszusgitár), Köllner Dániel (gitár), Nyíro Áron (dob).

A mostani nevezhető a legstabilabb felállásnak.

A koncert csúszással kezdődött. Az első szám után a mikrofonos mindenkitől elnézést kért, majd a melege hivatkozva kigombolta és levette az ingjét. Ezenkívül kért egy hamutálat, mert ellenállha-

atlan vágyat érzett, hogy elszívjon egy cigit. Az együttesre jellemző volt az előadás közben a dohányzás és a sörözés. Az előadásnak volt egy sajátos hangulata, amihez ezek is hozzátartoztak. Érdekesnek találtam azt is, hogy a gitáros, amikor úgy gondolta, letette a hangszerét és leballagott a színpadról. Viszont, amikor az együttesnek szüksége volt rá, hamar visszatért a porondra. A laza stílusukhoz hozzátartozott a spontán számválasztás is. Nem volt előre megbeszéltek listája és sorrendje.

A zenei élmény mindezek felül eszméletlen volt. Örülök, hogy hallhattam ezt az öt srácot, akik egyénileg is és együtt is nagyon élvezik azt, amit alkotnak a hangszereikkel, nem akármilyen eredménnyel.

Nagyfi Tamás



Megőrző 0-tól 100-ig

A mai napon a Faluházban berendezkedett gyermek-, illetve felnőttmegőrzőt kellett jobban szemügyre vennem. Tegnap már hallottam erről egy keveset, de nem sokat. A programfüzetben sem volt különösebben leírva, mi is lesz ez, úgyhogy kezdtem komolyan kíváncsi lenni. Az elnevezés tetszett. Főleg a második fele: felnőttmegőrző. Végre a gyerekek vannak a középpontban és nem a felnőttek, mert hát a felnőttmegőrzőben nyilván a szülőket őrzik, míg gyermekeik gondtalanul szórakoznak.

Igazam volt, hiszen mikor odaértem, szülőknél nyoma sem volt, ugyanis míg a gyerekek táncoltak és énekeltek, ők a sörösátorban mulattak. A táncot és az éneket egy kedves, szimpatikus nő tanította a gyerekeknek, a talpalávalót pedig egy igazi hegedűs-bőgős magyar zenekar biztosította. A kicsiknek mindez nagyon elnyerte tetszését és vadul próbálták utánézni „felnőtt” játszótársukat.

A tánc után, amikor már minden gyermek láthatóan elfáradt, egy asztalhoz terelték őket, ahol mindenféle színes anyagból, virágból ajándékokat készíthettek szüleiknek, nagyszüleiknek. Ekkor már a szülők is csatlakoztak, felhagyva a sörösátorbeli mulatozással. Kicsi és nagy együtt ült az asztal körül és alkotott. A munkájukból született ren-

geteg kismanó, állatka, kép és rajzocska. Azt kell, hogy mondjam, még nézni is jó volt. Kevés helyen lát az ember ennyi mosolyt és hall ennyi nevetést.

A vége felé már az is megfordult a fejemben, hogy talán csatlakoznom kéne. Készíthetnék egy kismanót vagy egy állatkát, esetleg egy képet, csak úgy, otthonra. Sajnos azonban késésben voltam a következő programomról, így ott kellett hagynom őket. Még most is bánom.

Később este, a hazafelé vezető úton, amikor összefoglaltam magamban, milyen is volt ez a nap, rögtön a megőrző jutott eszembe, a sok mosoly, a sok nevetés. Ezt a helyet tehát bátran ajánlom a családosok figyelmébe, akik a Völgybe indulnak, ugyanis a mindennapos programok között szerepel. Irány Öcs és a felnőttmegőrző!

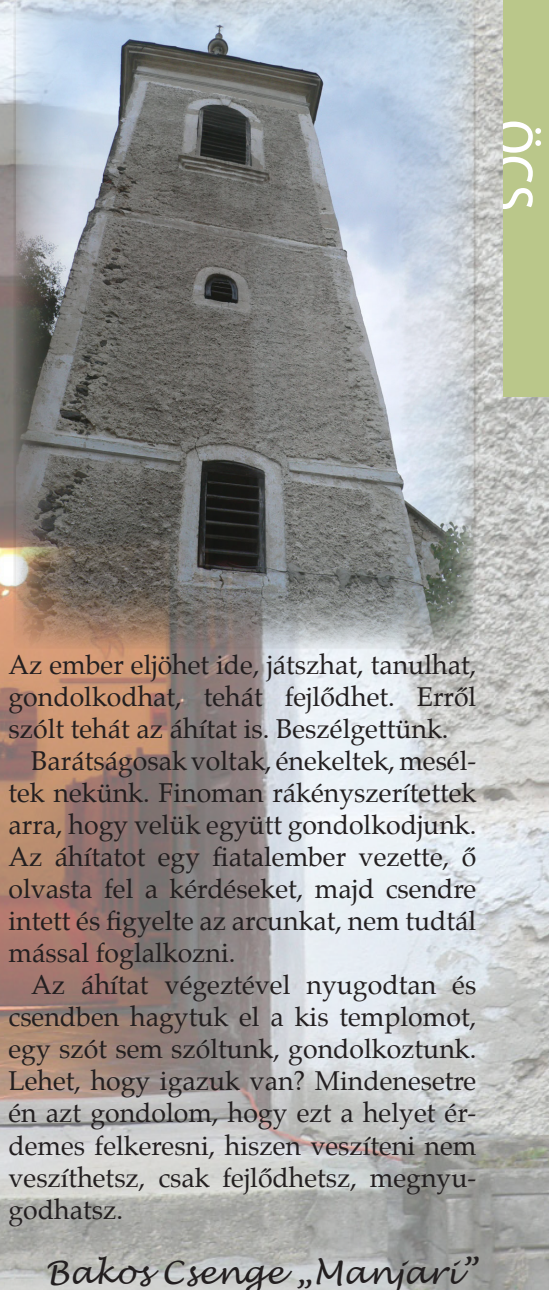
Bakos Csenge „Manjari”

ÁHÍTAT AVAGY „HA CSENDES EST SZEMEMRE SZÁLL”

A Völgy első napját Öcsön, a református templomban zárták. Őszintén szólva nem tolongtak az emberek, de ez nem zavart senkit. Itt a csöndé és a nyugalomé volt a főszerep. Épp olyan kevesen voltunk mi, mint amilyen kicsi volt a templom.

Eleinte nem nagyon tudtam, mi is lesz ez. Közös ima? Éneklés? Mint kiderült, mindkettő és még valami: elmélkedés. Elmélkedés bizonyos kérdésekről, mint például arról, mit jelent valójában játszani, dönteni, harcolni, mit jelent valójában a csend fogalma. Sokaknak a csendről a fekete vagy a fehér jut eszébe, ha ezen gondolkodik. Mert a csend üres és attól függően, hogy az ember milyen lelkiállapotban van, lehet fekete, illetve fehér. Sőt, ha tovább gondolkozunk ezen, az is eszünkbe juthat, hogy a kettő között vagy kicsi a különbség, vagy óriási.

Ilyen dolgokról magamtól biztos nem gondolkoznék, de itt jó és érdekes volt. A többiek is hasonló véleményen voltak. Ezeket olvasva biztosan felmerül az emberben, hogy ez miről jutott eszünkbe. A válasz egyszerű: a sakkról. Ugyanis a budapesti református teológusok szerint az ember szüntelen sakkot játszik, méghozzá Istennel. Mi lépünk, majd lép ő is. Ez volt az alapgondolat, amikor Öcsön megvalósították a Sakksétateret.



Az ember eljőhet ide, játszhat, tanulhat, gondolkodhat, tehát fejlődhet. Erről szólt tehát az áhítat is. Beszélgettünk.

Barátságosak voltak, énekeltek, meséltek nekünk. Finoman rákényszerítettek arra, hogy velük együtt gondolkodjunk. Az áhítatot egy fiatalember vezette, ő olvasta fel a kérdéseket, majd csendre intett és figyelte az arcunkat, nem tudtál mással foglalkozni.

Az áhítat végeztével nyugodtan és csendben hagytuk el a kis templomot, egy szót sem szóltunk, gondolkoztunk. Lehet, hogy igazuk van? Mindenesetre én azt gondolom, hogy ezt a helyet érdemes felkeresni, hiszen veszíteni nem veszíthetsz, csak fejlődhetsz, megnyugodhatsz.

Bakos Csenge „Manjari”

Öcsi csoda, torzított koboz, szőke cigánylány

Öcs, Kőfejtő, T-Com Világzenei Színpad. Messze van, eldugva és még a felépők sem a világzene legbefutottabb sztárjai. De nekünk ott a helyünk, Guszti régi jó barát, tudjuk már, hogy a Nomada megér ennyit. Mikor megpillantjuk a helyszínt, élénk tárul a csoda, a látványtól visong lelkem vizualitása. A régi kőfejtő helyén most egy színes, elvarázsolt világot látunk. A Limelight Fényfestészet csapatának képei zöldre, kékre, sárgára, csíkosra, pöttyösre, hullámosra festik a domboldalt, a földet, a padokat és persze minket.



Az alaphangulat adott, jöhet a beharangozott ethno funk. A Kerekas Band meg is jelenik, beizzítják az elektromos kobozt, a furulyákat, a brácsát és elkezdnek zúzni. Tátott szájjal figyeljük a furulyás srác hastáncos csípőmozgását a Csángó Boogie című számban. A koboz közben hűrtépésbe kezd

torzított hangján. Az összhangzás fantasztikus, a közönség önfelédten táncol, az első szám tényleg mindenkiben elindította a boogie-t. Majd jön még a keleti blokk és magyar népzene drum'n'bass alapra. Minden rendben lenne, de valami hiányzik, talán egy durva, mély hangú énekes, aki megadná az utolsó lökést a számok energiájának. Azért a koncert így is jó volt, magával ragadó ez az eklektika, nézzük is a CD-jüket, de sajnos drága, legyintünk.

Jön hát a Nomada, de a közönség közben megy, megcsappan a létszám, az idővel együtt hűvösödik a hangulat is. Sőt, Balogh Gusztiék szomorú, síró cigánydalokkal kezdenek, például arról, hogy a cigányoknak nincs hazájuk (természetesen cigányul szól minden szám). A hangjuk gyönyörűen cseng, a szőke énekesnő lenyűgöz, az összes zenész mestere hangszerének. De sajnos itt a népnek most buli kell és tánc. El is csattan az első pofon a közönségtől: „Nem lehetne valami gyorsabbat?” Látszik, a zenekar egyre feszültebb, de azért belekezdnek a pörgős számokba, páran ugrándoznak, de csak nem akar igazán „nomadásra” sikerülni a hangulat. Viszont az utolsó számmal majdnem megrikatnak, a címe is ez: Mintha sírnék. Mókus, az énekesnő kéri, csukjuk be szemünket, úgy hallgassuk, ne csaljon senki. Valóban, lehunyt szemmel más világba kerülök, csak ők léteznek, a mély, tekergő cigányhangok, a hegedű, a kanna, a basszus és a dob.

Koncert után meg is köszönöm az élményt Gusztinak, de ő kissé letört, úgy érezte, a közönség nem igazán értette meg őket, nekik most csak a pivic-pavac meg a show kellett volna, pedig ő nem Bódi Guszti.



Nagy Klaudia

Lazulj, Legyél Aktív!

A pulai tűzoltószertár utcájába betévedve egy kicsi, de annál színesebb bódéra/pavilonra lehetünk figyelmesek. A szervezők egy-két könnyed, de ennek ellenére tudományos jellegű játékkal készültek, hogy felhívják a klímaváltozásra az emberek figyelmét. Néhány alkalmi és állandó programmal várják a látogatókat.

A természetvédők projektje több részből áll. Talán a gyerekek érdeklődését is felkeltheti például az újrahasznosított papírgolyóval való célbadobás, vagy a régi papírok összepréseléséből előállított téglá és az abból készült különböző építmények, várak építése.



Minden faluban található egy zöldudvar, ahol eltérő feladatok megoldásáért pecsétet lehet kapni. Összesen négy pecsétet kell összegyűjteni, és ahol a negyediket kapja meg a játékos, ott ajándékot kap. Pula zöldudvara a tűzoltószertár. Itt

a cél csak egy egyszerű természetvédelmi totó kiegészítése. Ilyen kérdésekkel, mint: Melyik állat a magyar természetvédelem címermadara? (Gondolom, azért ezzel nem árultam el nagy titkot.)



A tűzoltószertár küldetésének tekinti a klímaváltozás elleni harcot. Az együttérzők kétféleképpen segíthetnek nekik ebben a harcban. Az egyik lehetőség, ha nevét és címét felírja a petíció listájára. Jó például szolgálva elsőként írtam alá, azt hiszem, jól tettem. Van még egy út a támogatásra, ha lefotóztatja magát a szél és hasonló, természetet nem romboló energiaforrásokat ábrázoló táblákkal (festményekkel). Ez a tábla a tipikus „dugd-bele-a-fejed-a-figura-helyett” kategóriába tartozik. A lefényképezettek internetre feltett képeit felhasználva igazolják a tisztán élni akarók többségét.

A reflexcsoport méltón képviseli a klímaváltozás ellen harcolókat a völgyben. Ha valaki Pulán jár, mindenképpen nézzen be hozzájuk. Mindennap változatos programmal várják őket, gyerekeknek és felnőtteknek is tanulsággal szolgálhatnak.

Deák Kristóf

A bűn lélektana – Bárkakert, filmvetítés.

A Bárkakert már évek óta vetít éjszakai filmeket, minden évben más-más rendező életpályáját dolgozzák fel (tavaly kisebb-nagyobb sikerrel Jim Jarmusch filmjei voltak terítéken). Idén a nagy dán rendező, Lars Von Trier munkáit vetítik.

Munkássága már 20 éves, ez alatt az idő alatt három filmjéért is cannes-ban díjat kapott (Táncos a sötétben, Hullámtörés, Európa). Világszerte elismert, a Dogma95 csoport kezdeményezője.

Késői vagy inkább már korai időpont (00:30) nem nagyon lohasztja le a filmszeretők kíváncsiságát, elég sokan összegyűltek A bűn lélektana vetítésére. Hogy ne kavarodjunk össze időrendi sorrendben adják le a 10 újabb s régebbi munkát.



Lars Von Trier ezzel az alkotással megújította az akkori filmművészetet (1984).

Alapfilm, ha tájékozottak akarunk lenni a film világában ezt a filmet érdemes megnéznünk. Fischer 13 évnyi Kairóban élés után, időse példaképe Os-



borne – A bűn lélektana c. könyv szerzője – tanácsára visszatér Európába. Az utazás célja, hogy segítsen megoldani egy sorozatgyilkos ügyét. A nyomozásban a módszere pedig a minél nagyobb beleélés. Beleélés a gyilkos szerepébe. Az elmebeteg öldöklő minden áldozatával ugyanúgy bánik el: a lányokat először megfojtja majd brutális kegyetlenséggel megcsonkítja őket, és mindenhol egy kis figurát hagy maga mögött. Egy rendőrségi aktában talál rá Harry Greyre, akit egyértelmű gyanúsítottként vesz. Nem csak a gondolkodás módját veszi át Fischer, hanem a szokásait is mindennapi apróságait, minél jobban megérthesse a gyilkos indítékait, érzéseit, vágyait stb.

A beleélés betegessé válik, már senki sem tudja leállítani, még Osborne sem. A rendőrség végülis egy kislányt ajánl fel csaliként. Ketten maradnak egy gyár épületben, és kiesik a figura Fischer zsebéből. A lány nagyon megijed és elszalad, de nem tud menekülni. A megöriült Fischer őt is megfojtja...

Deák Kristóf

Tűzbe tennéd a lovad?

Erekig feszülő izmok, minden szerveid kétszáz százalékon és a hátadon egy ember, hatvan kilométert várnak tőled pár óra alatt. Tegyük még ráadásul mindezt a honfoglalás idejére, nincs az az ember, aki ezt kibírná. Állati erőre volt szüksége a nomádoknak, hogy eljussanak őshazájukból az új hazájuk vidékére. Lovak hozták őket a sztyeppétől az alföldön át az óceánig. Kalandozásaikból egy összeállítást készített Harangozó János vezetésével az Árpád vére lovas iskola a Lángoló indiánok stábjának szoros együttműködésével. A show július 28-ától tekinthető meg a Völgyparkban, Nagyvázsonyban, a Völgy végéig. Igazi fegyverek, fergeteges íjások, protechnika a speciális effektjeik sora és ezek használata teszik őket kaszkadőrnek, az adrenalin, hogy egy hiba végzetes lehet, csak a profizmusod nyugtathat meg 5 vágató lovas ütése elől. A show első felében a barbárok győzelmét és táncosait csodálhatjuk, majd a zene végére megérkeznek a hős magyarok, akik, hátнанahogy fényes győzelmet aratnak a barbárokon. Ez a része lesz a kardok és fegyverek főszerepe, a néző most nem egy összevágott filmet kap ahol az ütések megtörténtnek látszanak, hanem élőben kell úgy püfölnie egymást a két vitéznek, hogy egyiküknek se görbüljön meg egyetlen szál haja sem. Nem könnyű feladat élőben, ráadásul ezek a kardok igazi kardok, súlyukat tekintve is. A

kaszkadőröknek tehát nincs könnyű dolga a meggyőző alakítás eléréseért. A show második felében a tűzé lesz a főszerep, pár látványos, az íjakkal összekombinált effekt, ami eléggé látványosan felpezsdíti a hangulatot a nézőtéren. Utána pedig a nagy durranás, egy méteres lángokkal égő karikán kell a lovasnak átugratnia, természetesen testi sérülés nélkül,

esetünkben sikerült is neki, bár volt egy olyan pont, hogy a lova nem vállalta az ugrást és kikellett hagynia, de így is bebizonyította a nézőknek, hogy profiként tudja a dolgát minden helyzetben.

Izgalmas egy óra ez kicsiknek és nagyoknak egyaránt: ha gyermekkel van mindenképpen ajánlom önnek a programot, mert azok a lurkók akik mellettem ültek, fantasztikusan érezték magukat, a barbárokkal őrjöngtek és a magyarokkal diadalmaskodtak, felnőtt számára kicsit már nehezebb beleélni magunkat, de ehhez az én tapasztalataim szerint a rendező folyamatos irányítása is zavarhatta az összképet, hiszen ez még a főpróbája volt kaszkadőröknek. Az egyetlen dolog ami engem nagyon zavart, az a zene. A diadal alatt megszólal a, az 5ös lötőlétől ihletet merítet harsona, illetve a különböző túl hangos és nem mindenki számára hallgatható sámánzenék. De aki ezzel kibékül, az egy igencsak látványos showt láthat, a maradék kilenc nap bármelyikén.

Főszerkesztők:

Papp László
Ress Tünde
Szabados Péter

Korrektor:

Szilvásy György Péter

Képszerkesztő:

Kántor Lili

A cikkeket írták, szerkesztették és a fotókat készítették:

Bakos Csenge
Czegány Pál
Deák Kristóf
Jack János
Kárpáti Viktória
Keller Zsuzsanna
Kiss Katalin
Kovács Janka
Márkus Veronika
Nagy Klaudia
Nagyfi Tamás
Nyíri Beáta
Ördög Zsófia
Pánczél Klaudia
Pintér Edina
Porcsalmy Anna
Rapali Vivien
Takács Bence

